

O R A T I O

A N N I V E R S A R I A

H A R V Æ A N A.

THE
UNIVERSITY OF

OXFORD

ANALYSIS

OF

THE

O R A T I O

ANNIVERSARIA

IN

T H E A T R O

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIIUM,

EX

H A R V Æ I instituto,

Habita Festo Divi LUCÆ,

A. D. MDCCCLIV.

A JOANNE THOMA BATT, M. D. Coll. Med, et S. R. S.

LONDINI:

Apud R. et J. DODSLEY in Pall-mall. MDCCCLV.

O. R. A. T. F. O.

TANNING & SONS LTD.

IN THE

SCOTLAND & T. R. O. S.

COLLEGE REGALIS

MEDICINAE

H. A. R. V. A. E. I. infirmitas

Habitu Felle Divi L. U. C. A.

A. D. M. D. C. C. L. I. V.

A. JOHANNES THOMAS BATT, M. D. Coll. Med. et S. R. S.

L O N D I N I :

JOHANNES THOMAS BATT
Apud R. et J. Doctores in Felle-moll. M. D. C. C. L. V.

VIRO EGREGIO
THOMÆ REEVE, M. D.
PRÆSIDI DIGNISSIMO,
SOCIISQUE ORNATISSIMIS
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIIUM,
HANC ORATIUNCULAM,
ILLORUM HORTATU EDITAM,
EÂ QUÂ PAR EST OBSERVANTIÂ,

D. D. D.

JOANNES THOMAS BATT.

VIRI ELEGIO

THOMAS REEVE, M.D.

RESIDI DIGNISSIMO

SOCIISQUE ORNATISSIMIS

COLLEGI REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIS

HANC GRATULANTUR

ILLORUM HORTATU EDITAM

HA QUAPAR EST OBSERVANTIA

D.D.D.

JOHANNES THOMAS BATE

ORATIO HARVÆANA.

Majoribus nostris sapienter provi-
sum est, AUDITORES SPECTATIS-
SIMI, ut, qui præclaras societates
instituendo, salutare leges san-
ciendo, optimarum artium aut scientiarum cultu,
vel utili quâvis inventione civium suorum com-

B

modo

modo prospicientes, moribus, operâ, vel facultatibus de republicâ insigniter meruerunt, ii summâ et amplissimâ omnium prædicatione in perpetuum ornarentur. Id enim laborum imprimis incitamenti ac mercedis requirit virtus, ut, post funera, non solum per dies, aut menses singulos vivat, sed solenni quâdam laudatione seris etiam nepotibus commendetur. Optimo igitur consilio egisse videtur, qui hodiernam benefactorum nostrorum commemorationem celebrari voluit, vir clarissimus HARVÆUS. Satur ipse laudis, suum cuique honorem non impertiri nefas esse duxit; seque parum utiliter posteris consulturum fuisse credidit, si minus antecessorum gloriæ prospexisset. Et quid omnino æquius esse potest, quàm ut nosmet, quorum continuò beneficiis honestamur, illorum munificentiam ac liberalitatem grato animo recolamus? Quid honestius, quàm ut virorum illustri-

um

um præconia celebremus, eorumque præclara facinora ab interitu vindicemus? Unde rectius, aut felicius promoveri posse probæ vitæ rationem putemus, quàm aliorum mores inspiciendo? Incendit virtutis fulgor, vixque admirari licet, quin et imitandi studio ardeamus. In republicâ administrandâ, inquit Tullius, animum et mentem meam ipsâ cogitatione hominum excellentium conformabam.

Si de singulari artis nostræ præstantiâ loqui aggrederer, in immensum profectò campum diffunderetur oratio. Quem enim prædicationis modum invenirem, cum medicinæ dignitas et utilitas penè sit infinita? Quæ plena adeò ingenii ubertas existere potest, ut tanta valeat excogitare encomia, quanta illa mortalibus beneficia subministrat? Cæteræ quidem artes, breves et cadu-

cæ, ex morum, regionum, temporum varietate, vel hominum opinione pendentes, aut cum usu suo omnino pereunt, aut subito sæpe exolescunt : sola hæc temporum est omnium, et ætatum, et locorum, ubicunque hominis compages morbis fuerit obnoxia. Inter acerbissimos enim corporis cruciatus, inter gravissimas animi sollicitudines, una omnibus in auxilium, quasi salutare numen, advocatur Medicina. Quid de pristino ejus honore dicemus? quòd, apud primos homines, non præmiis et præconiis solum, sed divino etiam cultu digna habebatur ars medendi? Etenim si vitam dare proprium Dei munus sit, certè datam tueri, et jam oppressam penè restaurare, aut fugientem retinere, aut exulantem quasi postliminio revocare, divinæ potestati proximum fateamur necesse est. Sed quæ suâ et nativâ pulchritudine semper adeò enituit, et illustris fuit, si medico-

rum

rum nostrorum famam et dignitatem propiùs intueamur, pulchrior multò et illustrior evasura videtur.

QUODNAM autem, præ Linacro, exemplar vobis hìc ob oculos proponam? Inter primos certè laudatu dignus est, qui primus hisce rebus nostris, medicinæ ipsi, præ infantia vacillanti, seu potius hâc in regione nascenti, et præsidio et ornamento fuit. Si reipublicæ nostræ fundamenta posuisse, arce atque mæniis munivisse, Linacro jure gloriæ vertatur, illud etiam accedit laudis, quòd idem liberalioris omnis disciplinæ apud nostrates instaurator egregius extitit. Res parvas attigisse non hujus erat viri, cujus ingenium summa quæcunque et maximè ardua superabat. Ingentem, quâ literas appetebat, sitim non una regio explere potuit; nihil enim se didicisse credebat, dummodo

modo aliquid discendum superesset. Quicquid vel Roma scientiæ, vel artium Florentia suppeditare potuit, id omne avido ore exhaustit, atque thesauris suis ab Oxoniâ reportatis prudens adjecit; adeoque non suos modo, sed externos quoscunque doctrinæ gloriâ facilè præluxit, ut omnes Linacri amicitiam et consuetudinem, quasi singularis meriti indices, ambirent. Non familiarem sibi Linacrum erubuit Laurentius de Medicis, magnus ille Etruriæ dux; non amicum, aut patronum, aut præceptorem Linacrum ipse dedignatus est Erasmus. Quid mirum si, cujus tanta foris existimatio habita fuit, illum etiam domi præmia permagna expectarent? In patriam redûx, unus è multis dignus reperiébatur, qui regum nostrorum, Henrici scilicet septimi et octavi, salutem invigilaret, nec non qui serenissimo principi Arthuro medici simul et præceptoris officio fungeretur.

geretur. Qui tamen, cum eò honoris pervenisset, posthabito suo ipsius commodo, totam, quâ apud reges valebat, gratiam atque auctoritatem arti nostræ in auxilium transtulit. Abundè enim se sibi profuturum existimavit, si modo reipublicæ et humano generi prodesse posset. Nihil igitur antiquius habuit, nihil impensius laboravit, quàm ut medicinam, cujus quidem depressam et iniquam nimis sortem vidit, languentem quodammodo erigeret et amplificaret, sedemque ei stabilem et perennem poneret. Quod optavit, optimis sub auspiciis effecit: disiectos undique artis professores in unum congregavit: collegium medicorum, regio favore et Senatûs auctoritate munitum, privilegiis et immunitatibus auctum atque insignitum, feliciter stabilivit: ne prudentis regiminis desideraretur exemplum, ipse diù suum præbuit: ut comitiis habendis locus esset, ipse

vivens

vivens suas accommodavit ædes, quas etiam moriens societati superfuturæ, tanquam hæredibus dilectissimis, testamento legavit.

Non tamen hisce ripis contineri potuit magnificentiæ Linacrinæ flumen. Ne quis enim Angliæ locus insignior, ne quodvis literarum domicilium, liberalitatis ejus expers relinqueretur, duas Oxonii solennes prælectiones, alteram Cantabrigiæ, cum stipendiis satis amplis, instituit; ut per hosce ductus, in totius regni campos, steriles adhuc atque aridos, scientiæ latices permearent. Hoc nempe velle maxime videbatur, ut in duobus hisce Philosophiæ saltibus continuò succrescerent viri, qui in hujus Societatis ordines atque honores cum laude tandem adsciscerentur.

LINACRUM

LINACRUM brevi secutus est, nostrisque rebus non solum amicè interfuit, sed etiam laudabiliter præfuit, Joannes Caius; vir doctrinâ pariter ac morum probitate insignis, totusque adeo ad Linacri exemplum compositus, ut non alter, sed idem fere videretur. Quum hi enim viri insignes cætera omnia habuerunt paria, par etiam erat utrique erga nos studium ac benevolentia. Si de Linacro conditore gloriari possimus, defensorem nostrum, ac propugnatorem acerimum, Caium meritò prædicamus. Nascenti huic reipublicæ, siqua deerant, mores et statuta adjecit, ipse statutorum observantissimus, Caius. Num rerum gestarum habenda erat ratio? Annales collegii, summâ latini sermonis elegantia conscriptos, plurimâ sociorum virtute refertos, posteris consignavit. Quo melius præsidis dignitati consuleretur, caduceum et pulvinar, honestissima

virtutis insignia, primus ille excogitavit et adjecit. Inermem enim et ornamento nudam medici auctoritatem esse noluit. Quod omnino collegium esset Linacro debemus, quod vero splendidum sit et ornatum, id tibi, Caie, in decus et gloriam sempiternam cedit.

HISCE positis civitatis nostræ fundamentis, complures extitère optimi quidem et præstantissimi viri, qui tum in medicinâ excolendâ, tum in rebus nostris promovendis atque exornandis, studium omne et fortunas suas collocârunt.

Nullâ unquam nostrorum memoriâ tacendus erit Caldwellus, qui, prænobili Lumleio in gloriæ consortium ascito, chirurgicam operam disciplinæ nostræ munificus adjunxit.

PARI etiam jure laudandus celeberrimus Goulstonus, qui ad fabricam humanam, variasque ejus opes et facultatum origines explicandas, prælectionem anatomicam instituit. Senferunt profecto hi eximii viri quàm ne vix ulla quidem, vel dimidiata omnino sit medicinæ vis, quæ non et alteram sui partem, manu præstandam, sibi conjunctam habeat. Probè senferunt quantum ad morborum curationes res chirurgica, res etiam anatomica, conducat. Hinc in melius quotidie mutari, augeri, in altum denique crescere, res nostræ cæperunt. Hinc in hepate detegendo inclaruit Glissonus, in glandulis explicandis Whartonus, in cerebri compage investigandâ Willisius; hinc utilissimis plurimorum virorum inventis indies ars nostra ditata est; omnium verò omnia inventa, ex HARVÆO, tanquam ex fonte uberrimo, vel derivata, vel confirmata.

SALVE, magne remedii parens, vir optime, omnium sagacissime, HARVÆE, qui, vagam antea et tenebris obsitam, certiores tandem et rationis participem medicinam reddidisti! Tu oculis acutis in intimos humani corporis recessus introspexisti, et veritatem, in ipsis cordis penetralibus prius latitantem, in lucem evocasti. Tu de mysterio, ad tuum tempus recondito, quod omnis prior ætas inexpugnabile judicaverat, triumphum egisti. Tu non solum doctrinâ et ingenio tuo artem nostram locupletasti, sed et ædibus hisce amplitudinem adtulisti; sed et cænaculum, et libros, et convivia addidisti; tuorum denique ex æsse hæredem collegium scripsisti. Titulis et imaginibus superbiant alii, æra excudant, monumenta extruant, quæ breves dominos mox sequentur; tu, vir immortalis, inventis tuis, veram, atque omni ære et monumento perennem, famam collegisti.

collegisti. Quamdiu enim ex ovo ortus suos et primordia ducent animalia, quamdiu corpus humanum circumfluet et irrigabit vitalis unda, usque honos, nomenque tuum, HARVÆE, apud omnem posteritatem, vigebit.

INGRATUS omnino essem, si, inter eximios hujusce collegii fautores, Hamæum, commendatione nostrâ dignissimum, præterirem. Qui ædes nostras in discrimen adductas, et improborum hastæ subjectas, ingenti suâ pecuniâ redemit. Qui incendio deletas, pristino splendori restituit. Qui denique, ne vivus mortuusve nobis non prodesse videretur, amplissima duo prædia supremis tabulis legavit; eo ipso carus omnibus ac desiderandus, quòd prospexerat, quo minùs ipse desideraretur.

MULTI

MULTI sunt prætereà excellentes et de nobis bene meriti viri, quorum nomina tacere nefas esset, sat ornare vero vel augere singulos vix eloquentissimus, nedum orator parùm in dicendo versatus, posset.

TALIS extitit prænobilis Dorcestriæ Marchio, qui, suo nomine adscripto, illustriorem sociorum numerum reddidit. Qui, in perpetuum benevolentiae suæ testimonium, Bibliothecam, lautâ admodum librorum suppellectili instructam, nobis dono dedit.

TALES extitêre, Sydenhamus, Halæus, Radclivius, Friendus, præclara haud ita pridem hujus Societatis nomina. Quos tamen si quis pro dignitate laudare in se reciperet, næ illi historia potius quam oratio contexenda foret.

UT

UT verò omnes medicinæ copias in unam quasi arcem coactas, ut omnem scientiæ nostræ lucem in uno quasi speculo collectam, conspiciamus, tempus nunc admonet, ut elegantioris omnes doctrinæ laudes in uno concelebremus viro; utque ad Meadium denique, tanquam ad summum honoris nostri apicem, ad Meadium nuper nostrum ascendamus. Nuper nostrum dixi? Qui hodiè potius nobis est honori, et cujus memoria successoribus nostris per omnia secula ornamento satis amplo est futura. Huc nimirum cogitationes vestræ, verbis meis expeditiores, orationem nostram pridem revocârunt. In hoc igitur fastigio trophæa omnia nostra ponamus: uti a Linacro, ceu gloriæ nostræ primo origine et authore, processit oratio, ita in Meadio, haud Linacro impari, ceu summâ nostrorum annalium coronâ, patiente tandem attentione vestrâ, terminetur. Ultra tale
etenim

etenim exemplar in hortatu et incitamentis progredi non conceditur. Vosmet etiam, fratres ornatissimi, ad colendam omnem politio-rem doctrinam, hortatu non indigetis.

Hic igitur pedem nostrum aliquando figamus : non tam de talis viri jacturâ nuperâ condole-
scen-tes, quam tale huic societati exemplar, et rebus nostris utile decus, extitisse nobismet ipsis gratulantes. Cujus singulare studium fuisse, non solum Antonii istius, a Cicerone memorati, laudes æmulari, verum etiam superare visum est. Cum enim illustris ille Romanus maluit in suâ arte esse primus, quam in alienis secundus ; hic noster eximius concivis in omnibus primus esse voluit. Ita etiam primus, ut secundum post se vix relinqueret. Inter medicos, medicorum facilè princeps : inter physicos, in scientiâ naturali omnium versatissimus :

versatissimus : inter oratores, in dicendo eloquentissimus : inter authores classici, ipse in scribendo elegantissimus : inter antiquitatis remotæ exploratores, investigator ipse felicissimus : inter antiquæ rei nummariæ studiosos, Meadio nummator haud privatus quisquam ; qui nullius nummi, nisi veteris, avarus fuit. Literarum non ostentator, sed musarum comes amatissimus : literatorum Mecænas munificentissimus. Inter philosophos eruditus, inter urbanos comis, inter liberales facetus. Librorum non helluo, sed lector acutus, sagax, limato iudicio pollens. Libris, membranis, chartis, priscis æque ac hodiernis, gemmis, marmoribus, tabulis pictis et incisis, omnibus denique omnium ætatum monumentis, maximè omnium locupletatus. Cui natura omnes suos fontes et recessus aperuisse visa est : cujus animæ contemplatrici non una suffecit regio, non

una terra, non unus, uti neque victori quondam illi Macedonico, non unus, si ita dicam, suffecit orbis: sed ulteriùs longè, alios peregrinans orbes, mente progressus est, imperium solis et lunæ, quasi sibi concreditum, inspexisse visus.

SI principibus placuisse laudum non minima æstimetur, quid dicemus de literarum commercio cum regibus gesto? Quid de regali musæo privati viri muneribus aucto, et acceptissimè ditato? In thesauris enim Gallici regis hodiè conservantur nummi, a Meadio nostro missi, qui inter res maximi conduntur pretii: quem non solum ex gente nostrâ, sed ex omni literatâ natione, singuli summo honore prosequébantur, et ambitiosissimè colebant; satis sibi gloriæ esse existimantes, si familiares Meadio, Meadio saltem non incogniti essent.

QUID

Quid ampliùs nunc restat, nisi porro summam
 Dei providentiam, rebus adhuc nostris benignè
 adeò faventem, precari, ut, huic reipublicæ nostræ
 nunquam viri similibus saltem, si non omnino pa-
 ribus, quod haud sperare licet, ingeniis præditi, ad
 hoc grande exemplar doctrinâ morumque ele-
 gantiâ formati, defint. Quod tamen, cum hunc
 venerabilem doctorum cætum oculis conspiciamus,
 nullâ ratione desperandum esse censemus.
 Quum apud vos, viri spectatissimi, de vobismet
 ipsis præclara pollicentes, et simul actu magna
 præstantes, non sine summo gaudio et congra-
 tulatione plurimos cernamus.

Ut opus hoc perfectum evadat, nostræ erit
 prudentiæ, firmitudinis nostræ. Hæcce enim, et
 hujusmodi exemplaria, hæc tabulas, et majorum

effigies, intra mœnia nostra, incorruptas et incontaminatas servare, nostrum est. Quod ut facilius obtineamus et efficiamus, fratres, fraterno inter nosmet animo conjuncti, vivamus. Constipatis, si ita dicam, hastis, pro hîce aris et focus, pro academiis, pro honoribus, et legibus, et bonis nostris à majoribus legatis militemus. Ita enim solummodo pro arce hâc nostrâ et mœniis nostris feliciter militabimus. Ita antecessorum nostrorum de nobis spei benè respondebimus; ita rebus nostris, patriæ nostræ, medicinæ gloriæ, et salutis omnium optimè consulamus.

Nihil enim societati nostræ præclarius aut stabilius, nihil huic augustissimæ omnium urbi salubrius, nihil toti Britannia commendatius, nihil literato orbi illustrius, nihil denique toti humano generi felicius optare possimus, quàm
ut

ut apud omnem posteritatem, antecessoribus
hiscē nostris, Linacro, Caio, Harvæo, Sydenha-
mo, et, ut omnes uno verbo complectar, quam-
plurimi Meadio consimillimi intra hæc mænia
reperiantur.

F I N I S.

at about 1000 ft. above sea level, near the base of the mountain.

[Faint, illegible text]

3 1 4 1 4